

## B. HORVÁTH ISTVÁN VERSEI

### REMÉNY

Amikor vége mindennek,  
akkor kezdődik a semmi;  
és amikor a semminek is vége,  
abból még lehet valami.

### NEGYVENKÉT BETŰ

Állunk a télben, élve:  
embertelenül emberré ítélve.

### ELTOLÓDÁS

Mert korán érkezett –  
lekéste a jövőt!

## SZIMBA KUTYA = PIPAMOCSONK

Eboltásra vittem  
a még alig-kutyát.  
Kóc-csöpp, szőrpamacs:  
farok, lábak, s fej rajta.  
A szúrás álmában  
érte a kis butát,  
nem érezhetett semmit.  
„Na, milyen fajta”? –  
kérdezte az állatorvos.  
Rávágtam: „korcs”.  
Éreztem e lekicsinylő  
szó nem elég.  
„De uram! Ne mondjon  
ilyent!” – kérte ki morc  
tekintettel az eb-gyógyász –  
„Ez keverék!”

„Az anyja német juhász” –  
zavartan mondtam.  
Csillant az orvos,  
arcán moccan egy szeplő.  
Kutyám kezemben vigyázva,  
félve fogtam.  
„Az apja . . . lehet,  
bemászott a kéményseprő.”  
„Nahát!” – csodálkozott,  
nevetett – „Gondolja,  
azért lett fekete?”  
„Igen.” (Most megnyerem  
kegyét kutyám számára,  
ne legyen gondja.)  
S valami meleg izével  
telt tenyerem.

Mostanra nagy kutya,  
házunk hangos őre.  
Ugrik, ugat minden  
mozdulatra, jelre.  
Pipamocsok! Kétéves.  
Igaz – jövőre.  
Maradék és táp  
tömi hasát degeszre.  
Mellső lábával  
ablaknak támaszkodik,  
les bennünket vagy a tévét,  
nyüszt, ásít.  
Gödrot ás a kertben,  
ugrál, ágaskodik;  
és ürülékével  
mindent elaknásít.

Felhívja magára  
a szétszórt figyelmet.  
Követeli: foglalkozzunk  
vele négyen.  
Kutyamód kényszerít  
ránk emberi elvet:  
ha nem kapna enni,  
az lesz majd a szégyen!  
Most, hogy szegényedünk,  
s ez senkit nem hat meg,  
dolgainknak nincs  
iránya, medre, partja.  
E nagy fene szabadságban  
bocsássa meg  
kutyám, hogy gazdája  
láncra kötve tartja!